

[Formanden]

stemmelser. (Konsekvensændringer som følge af lov om udstykning og anden registrering i matriklen). (Lovforslag nr. L 9).

§§ 1–21

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Man gik sluttelig til afstemning vedrørende forslag til lov om afgift ved udstykning m.m. (Lovforslag nr. L 10).

§§ 1–6

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 171:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte. (Indførelse af en støtteberettigende boligudgift, nedsættelse af urimelige huslejer).

Af boligministeren (Agnete Laustsen).

(Fremsat 18/1 90).

Formanden:

Jeg skal, inden jeg åbner forhandlingen, sige, at da der oprindeligt var ansat to lovforslag til behandling under dette punkt, vil jeg fastholde den udvidede taletid på 10 minutter til dem af ordførerne, der måtte ønske det.

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Lissa Mathiasen (S):**

Såvel ved ældrepakkens vedtagelse i 1987 som ved vedtagelsen af ældreboligloven i 1988 var der bred politisk enighed om de meget væsentlige tiltag, der hermed var gjort i forhold til de ældre.

Jeg kan derfor helt og fuldt tilslutte mig den glæde, som De Konservatives daværende boligpolitiske ordfører, fru Agnete Laustsen, den 21. maj 1987 udtalte, og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1986-87, 1. samling, sp. 12122:

»Boligen er noget af det mest væsentlige i vor tilværelse, og ikke mindst for vore ældre er dens beliggenhed og udformning afgørende for, hvordan deres alderdom kommer til at forløbe.

Vi tror og håber, at vi med dette forslag kan bidrage til en udvikling på boligmarkedet, som kan blive til glæde for den voksende del af befolkningen, som bliver ældre, og som på lige fod med resten af befolkningen bør have mulighed for selv at vælge, hvordan den vil bo.«

Dette blev fulgt op den 8. juni 1988 af selv samme person, denne gang som boligminister, hvor man erkendte nødvendigheden af at forbedre boligstøtten. Som det siges i den skriftlige fremsættelsestale til L 20:

»For at alle pensionister – uanset indkomst – skal have mulighed for at bebo en ældrebolig af rimelig størrelse til en nettoleje, der er rimelig i forhold til indtægten, foreslås de gældende maksima . . . ophævet.«

Det forslag blev vedtaget den 23. juni 1988. Det vil sige, at man hermed også fra regeringspartiernes side erkendte nødvendigheden af at forbedre boligstøtten, hvis grundlaget for ældrepolitikken skulle være gældende ikke blot for de få, men for alle pensionister.

Jeg kan forstå, at netop denne positive holdning – og jeg er enig i den og glæder mig over den – fortsat var til stede i hvert fald helt frem til forespørgselsdebatten vedrørende ældrepolitikken den 9. november 1989, altså for knap 3 måneder siden. Dér siger socialministeren på regeringens vegne (Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 1466):